

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 685/12</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 grudnia 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **19 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **Z. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **25 maja 2012 r.** sygn. akt **IV U 745/11**

I. **oddala apelację,**

II. **przyznaje od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Rzeszowie) na rzecz adwokata P. R. kwotę 147,60 zł (słownie: sto czterdzieści siedem złotych 60/100) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.**

Sygn. akt III AUa 685/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 grudnia 2012r.

Decyzją z dnia 14 lipca 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., odmówił wnioskodawcy Z. W., prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dochodzonego wnioskiem z dnia 18 maja 2010r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), przyjmując, iż wnioskodawca jest zdolny do pracy.

Wnioskodawca Z. W. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, zarzucając

organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący oceny stanu jego zdrowia jako stanu nie sięgającego granic niezdolności do pracy. Domagając się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie uprawnienia do dochodzonego świadczenia rentowego, wnioskodawca w uzasadnieniu odwołania podawał na jakie schorzenia cierpi i jakie w związku z nimi występują u niego dolegliwości, podkreślając, że wbrew stanowisku ZUS czynią go one niezdolnym do wykonywania zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie, pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wnosił o oddalenie żądania wnioskodawcy z tego samego względu jaki powołany został w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy Z. W., wyrokiem z dnia 15 lutego 2011 r. (sygn. akt IV U 1367/010) oddalił odwołanie.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legło – poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o dowód z opinii biegłego lekarza kardiologa – ustalenie o zachowanej zdolności do pracy wnioskodawcy po wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 30 października 2009 r. (sygn. akt IV U 1082/09), w którym potwierdzona została legalność uprzedniej decyzji ZUS z dnia 21 kwietnia 2009 r. odmawiającej Z. W. prawa do renty po dniu 29 lutego 2009 r. (w sytuacji pobierania przez odwołującego tak określonego świadczenia w okresie od 21 lutego 1998 r. do 29 lutego 2009 r.). Jak podkreślił bowiem Sąd I instancji - opierając się w tym względzie w zupełności na opinii w/w biegłego - (uznając tym samym dowód ten za w pełni miarodajny, przy podkreśleniu zarówno fachowości biegłego jak i zupełności opinii), choć u wnioskodawcy występują: podaortalny ubytek w przegrodzie międzykomorowej z niewielkim poszerzeniem jam prawego serca, miażdżyca kończyn dolnych oraz kołatania serca i zawroty głowy, to jednak rozmiar tych schorzeń - aktualny stopień ich zaawansowania - nie ogranicza w sposób istotny zdolności do pracy odwołującego w charakterze pracownika umysłowego. Równocześnie Sąd I instancji odrzucił zarzuty wnioskodawcy pod adresem opinii biegłego uznając, iż stanowią one jedynie subiektywną i nieuzasadnioną polemikę ze stanowiskiem autora opinii, zwracając tu także uwagę, iż poza oceną opiniującego musiały pozostać przedłożone przez odwołującego w toku postępowania aktualne wyniki badań specjalistycznych, jako że zasadą jest, iż ocen stanu zdrowia ubiegających się o świadczenie rentowe dokonywana jest według stanu istniejącego w dacie wydania zaskarżonej decyzji (w tym zakresie Sąd Okręgowy powoływał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r. III UK 9/08 LEX nr 494139). W świetle zaś powyższego ustalenia o zdolności do pracy wnioskodawcy, Sąd Okręgowy w Rzeszowie dokonując oceny prawnej sprawy uznał żądanie odwołania za nieuzasadnione, a zaskarżoną decyzję ZUS za trafną i odpowiadającą prawu, dzieląc stanowisko pozwanego organu rentowego o nie spełnieniu przez wnioskodawcę koniecznej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego przewidzianej w art.57 ust. 1 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS. W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wniesiona od powyższego wyroku apelacja wnioskodawcy – w której zarzucał on naruszenie przez Sąd I instancji prawa procesowego w skutek błędnej oceny dowodu osobowego z opinii biegłego, jako w pełni miarodajnego środka dowodowego – skutkowałą wydaniem przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w dniu

2 czerwca 2011 r. (sygn. akt III AUa 322/11) wyroku uchylającego zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie i przekazującemu sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi ,z jednoczesnym orzeczeniem o kosztach instancji odwoławczej.

Powyższe było skutkiem uznania zasadności zarzutu skarżącego naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 kpc, przede wszystkim w skutek braku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego (w tym pominięcia dowodu z akt toczącego się uprzednio z udziałem wnioskodawcy postępowania sądowego w sprawie o sygn. akt IV U 1082/09), jak również uznania pełnej miarodajności opinii biegłego lekarza kardiologa w sytuacji gdy ten nie dysponował aktualnymi wynikami badań specjalistycznych odwołującego (tu Sąd II instancji zanegował stanowisko Sądu Okręgowego o tym, iż powyższe oferowane przez wnioskodawcę dowody medyczne miałyby stanowić nową okoliczność nie podlegającą uwzględnieniu w toku niniejszego postępowania), a nadto nie posiadał wiedzy specjalistycznej z zakresu innych występujących u Z. W. schorzeń które były przez niego naprowadzane tak w uprzednim postępowaniu sądowym jak i wymieniane w aktualnym zaświadczeniu o stanie zdrowia załączonym do wniosku rentowego z dnia 18 maja 2010 r. Wszystko to razem prowadziło więc do konstatacji Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie o przedwczesności zaskarżonego wyroku z zaakcentowaną koniecznością przeprowadzenia praktycznie na nowo w całości postępowania dowodowego. W tym zaś zakresie wydane zostały konkretne zalecenia przeprowadzenia w ponownym postępowaniu sądowym przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłych lekarzy kardiologa, neurologa, psychiatry i okulisty. Końcowo pod rozwagę Sądu Okręgowego w Rzeszowie poddano również możliwość przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy. Dopiero zaś tak przeprowadzone postępowanie dowodowe (nie wykluczając możliwości przeprowadzenia innych – czy to zawnioskowanych przez strony procesu czy też dopuszczonych przez Sąd z urzędu -dowodów) miało pozwolić Sądowi I instancji na poczynienie prawidłowych ustaleń ,a w efekcie na właściwą ocenę prawną sprawy w kontekście określonych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), przesłanek warunkujących nabycie przez odwołującego Z. W. prawa do dochodzonego świadczenia rentowego. W podstawie prawnej wyroku Sądu Apelacyjnego powołane zostały art. 386 § 4 kpc i art. 108 § 2 kpc (ten ostatni w zakresie przyjętego rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 25 maja 2012 r. (sygn. akt IV U 745/11) po raz wtóry oddalił odwołanie Z. W..

Wykonując wszystkie zalecenia Sądu II instancji, Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy : okulisty, psychiatry, kardiologa i neurologa (będącego równocześnie specjalistą z zakresu medycyny pracy). Biegli ci po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej wnioskodawcy, w tym także aktualnymi wynikami badań specjalistycznych ,oraz po przeprowadzeniu badań przedmiotowych odwołującego zgodnie uznali, iż w jego stanie zdrowia po zakończeniu uprzedniego postępowania sądowego w sprawie IV U 1082/09, w którym potwierdzone zostało odzyskanie zdolności do pracy po dniu 29 lutego 2009 r. nie doszło do istotnego pogorszenia ,w stopniu skutkującym powstaniem częściowej niezdolności do pracy. Powyższe opinie legły zaś u podstaw zasadniczego ustalenia Sądu i instancji o zdolności do pracy Z. W., przy podkreśleniu fachowości biegłych i zupełności ich opinii z jednoczesnym szerokim przywołaniem użytej przez autorów opinii argumentacji uzasadniającej przyjętą przez nich konkluzję. I tak w szczególności Sąd I instancji - w ślad za stanowiskiem biegłych – zauważał, że występująca u wnioskodawca od dzieciństwa wada wzroku z niedowidzeniem jednego oka wymaga jedynie stosowania szkieł korekcyjnych do dali i bliży nie upośledzając przy tym jego zdolności do pracy, zarówno w zawodzie technika – ekonomisty (a takie jest formalne wykształcenie wnioskodawcy), jak i pracownika administracji (przed nabyciem prawa do renty wnioskodawca zajmował stanowisko inspektora w Urzędzie Gminy w H.). Jednocześnie odnotowane zostało, że stan narządu wzroku wnioskodawcy nie uległ zmianie w okresie jego zatrudnienia. Z kolei gdy idzie o schorzenie neurologiczne tj. zespół bólowy kręgosłupa ,to jest on w stanie remisji, przy zachowanej pełnej ruchomości kręgosłupa i wydolność chodu (a więc bez deficytów neurologicznych). Podjęte zaś przez wnioskodawcę w dniu 14 lutego 2010 r. leczenie w (...) miało związek ze wstępnym rozpoznaniem zaburzeń somatyzacyjnych, które aktualnie

zostały określone przez biegłego psychiatrę jako zaburzenia nerwicowe nie obniżające w żaden sposób zdolności psychofizycznych odwołującego, bez objawów depresji, czy cech organicznego uszkodzenia cun, przy jednoczesnym stanowczym wykluczeniu występowania jakiegokolwiek choroby psychicznej.

W końcu gdy idzie o zasadnicze schorzenie natury kardiologicznej – stanowiące w istocie podstawę pobierania przez wnioskodawcę renty w okresie od 21 lutego 1998 r. do 29 lutego 2009 r. – w postaci wady serca polegającej na ubytku przegrody międzykomorowej i towarzyszącej temu arytmii serca, to stopień zaawansowania tej wady jest niewielki i w aktualnych badaniach echokardiograficznych nie opisywano już uwidacznianego uprzednio zwężenia tętnicy płucnej (co wiązać należy z poprawą jakości obrazów ultrasonograficznych). Tym samym ubytek przegrody międzykomorowej nie wykazuje cech nadciśnienia płucnego i jest to wada o niewielkim znaczeniu hemodynamicznym. Z kolei arytmia serca zobjektywizowana została zapisem ekg metodą H. ,gdzie odnotowano jedynie pojedyncze skurcze, a ten typ arytmii nie ma wpływu na zdolność do pracy. W końcu wykonana ostatnio próba wysiłkowa, przerwana przy obciążeniu 7 MET, przemawia za umiarkowanym ograniczeniem wydolności fizycznej , co jednak nie stanowi przeciwwskazań do wykonywania pracy umysłowej, a jedynie pracy wymagającej dużych wysiłków fizycznych. Przyjmując pełną miarodajność stanowiska biegłych (zajętego zarówno w ich opiniach głównych jak i uzupełniających wydanych na skutek zarzutów odwołującego), Sąd Okręgowy

w Rzeszowie jednocześnie uznał, iż wnioskodawca Z. W. nie podważył skutecznie tych dowodów osobowych ,zaś jego zarzuty redagowane w rozlicznych pismach procesowych mają jedynie charakter nieuzasadnionej polemiki. Z tego też względu Sąd I instancji nie uwzględnił zgłaszanych przez odwołującego dalszych wniosków dowodowych w tym w szczególności wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych ,czy dowodu z zeznań dwunastu świadków – pracowników Urzędu Gminy w H. – którzy mieli potwierdzić charakter wykonywanej przez wnioskodawcę w tym Urzędzie pracy jako pracy w 50% fizycznej i w 50% umysłowej. W świetle więc powyższego zasadniczego dla wyniku sporu ustalenia

o zachowanej zdolności do pracy Z. W., Sąd Okręgowy w Rzeszowie dokonując oceny prawnej sprawy stwierdził, iż wnioskodawca nie spełnił zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego przez niego świadczenia rentowego, przewidzianej w art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 25 maja 2012 r. zaskarżony został przez wnioskodawcę Z. W..

W apelacji z dnia 18 czerwca 2012 r. (v. k. 183-185) – uzupełnionej przez działającego z urzędu fachowego pełnomocnika wnioskodawcy pismem procesowym z dnia

28 czerwca 2012 r. (v. k. 197-201) – odwołujący zarzucając tak naruszenie przepisów prawa materialnego (w tym art. 12, art. 107 czy art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno - rentowej) jak i procesowego (tu art. 233 § 1 kpc przez przyjęcie pełnej miarodajności opinii biegłych ,bez ich uprzedniego bezpośredniego wysłuchania , oraz

art. 217 § 2 kpc w związku z art. 240 § 1 kpc przez bezzasadne oddalenie dalszych wniosków dowodowych wnioskodawcy) domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przywrócenie prawa do świadczenia rentowego, względnie uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, przy uwzględnieniu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności kwestionował stanowisko Sądu I instancji co do jedynie polemicznego charakteru jego zarzutów pod adresem opinii biegłych, podnosząc że była to argumentacja merytoryczna wymagająca bezpośredniego wysłuchania autorów opinii przez Sąd z jego udziałem ,co umożliwiłoby mu zadawanie biegłym szeregu dalszych pytań. Z kolei pominięcie przez Sąd I instancji wnioskowanych przez niego dowodów z zeznań świadków uniemożliwiło prawidłowe ustalenie charakteru wykonywanej przez niego uprzednio pracy w aspekcie zdolności do jej wykonywania, przy stanowisku biegłego lekarza kardiologa o istniejących przeciwwskazaniach do wykonywania pracy fizycznej. W końcu apelujący argumentował ,że pozbawienie go prawa do renty po jedenastu latach pobierania tego świadczenia nastąpiło z naruszeniem zasad przewidzianych w art.114 ustawy emerytalno-rentowej , jak również art.1 Protokołu nr 1 Europejskiej Konwencji Praw

Człowieka ,przy powołaniu się na wyrok i postanowienie Sądu Najwyższego , kolejno z dnia 24 marca 2011r. I UK 317/10 i 11 stycznia 1995r. III ARN 75/94 OSNP 1995/9/106.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wnosil o oddalenie apelacji wnioskodawcy (v. 00:24:27 e-protokołu - oświadczenie pełnomocnika organu rentowego złożone na rozprawie apelacyjnej.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację wnioskodawcy Z. W. ,zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 25 maja 2012 r. jest – w ocenie tut. Sądu – wbrew zarzutom skarżącego wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Przede wszystkim, już na wstępie - z uwagi na wciąż ponawianą w tym zakresie argumentację wnioskodawcy , co do której nie odniósł się Sąd I instancji- stwierdzić z całą mocą należy ,że zupełnym nieporozumieniem jest twierdzenie odwołującego o naruszeniu art.114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) , a w konsekwencji art.1 Protokołu nr1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka . Zarówno bowiem zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja ZUS z dnia 14 lipca 2010r.jak też wyrok Sądu I instancji nie zostały – bo i nie mogły zostać- oparte na powołanym wyżej przepisie ustawy emerytalno- rentowej . Ten bowiem normuje jedynie swoisty tryb wznowienia postępowania w powołanej kategorii spraw , gdy tymczasem wydanie zaskarżonej decyzji nastąpiło na ogólnych zasadach (art.116, art.118 i art.119 w/w ustawy) , przy uprzednio złożonym wniosku rentowym wnioskodawcy i – co wymaga podkreślenia -w sytuacji gdy stosownie do art.102 ust.1 teże regulacji prawnej prawo Z. W. do renty ustało jeszcze z dniem 29 lutego 2009r., a po tej dacie ubieganie się przez niego o przyznanie prawa do renty na dalszy okres okazało się nieskuteczne (prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 30 października 2009r. sygn. akt IV U 1082/09 oddalający odwołanie wnioskodawcy od decyzji odmownej ZUS z dnia 21 kwietnia 2009r.) . Tym samym za oczywiście chybione należy więc też uznać przywoływanie przez skarżącego orzeczeń Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011r. I UK 317/10 i 11 stycznia 1995r. III ARN 75/94 OSNP 1995/9/106 , jako nie mających tu swego zastosowania. Za bezzasadny z kolei uznać należy zarzut wnioskodawcy co do bezpodstawnego pominięcia dowodów osobowych z zeznań wnioskowanych przez niego świadków jako ,że okoliczność na jaką byli oni wskazywani (charakter pracy odwołującego w czasie zatrudnienia w Urzędzie Gminy w H.) potwierdzona została stosownym w takich razach dokumentem w postaci wystawionego przez pracodawcę na użytek postępowania rentowego zaświadczenia z dnia 23 października 1997r. (v.k-1 tomu II akt ZUS) . Ten zaś dokument był znany opiniującym w sprawie biegłym , a z jego treści wynika bezspornie ,iż praca wnioskodawcy miała przeważający charakter pracy umysłowej, ocenionej nadto jako średnio - ciężka , gdy tymczasem biegły lekarz kardiolog , z uwagi na stopień zaawansowania występującego u odwołującego schorzenia tej natury stwierdził jedynie przeciwwskazania do wykonywania przez niego ciężkiej pracy i to pracy fizycznej . W świetle treści opinii biegłych (tak zasadniczych jak i uzupełniających) – zawierających wyjątkowo szczegółowe uzasadnienia przyjętych konkluzji ,z jednoczesnym odniesieniem się do kwestionujących ich prawidłowość twierdzeń wnioskodawcy – za jak najbardziej zasadne uznać też należy postąpienie Sądu I instancji ,który odstąpił od dodatkowego jeszcze bezpośredniego przesłuchania autorów opinii – o co wnioskował skarżący.

W tym miejscu należy przypomnieć ,że wezwanie biegłego w celu złożenia ustnych wyjaśnień do opinii uzależnione jest zawsze od ostatecznej w tym przedmiocie decyzji sądu , przy czym w ugruntowanym orzecznictwie dotyczącym tego zagadnienia przyjmuje się ,że brak jest takiej potrzeby , gdy opinia jest jasna , kompletna, w pełni odnosi się do zagadnień będących jej przedmiotem ,a wnioski biegłego nie budzą wątpliwości w świetle zasad wiedzy , doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011r. IV CSK 551/10 LEX nr 1129153) . Taka zaś sytuacja miała niewątpliwie miejsce w okolicznościach przedmiotowej sprawy , tym bardziej w świetle przyjętego przez Sąd I instancji alternatywnego rozwiązania ,pozyskania w trybie art.286kpc dodatkowych pisemnych opinii uzupełniających biegłych , co również czyniło bezzasadnym kolejny wniosek dowodowy odwołującego ,pozyskania opinii innego zespołu biegłych.

Przystępując tym samym do oceny zasadności ostatniego z zarzutów apelacji, naruszenia art. 233§1kpc przez przyjęcie przez Sąd I instancji pełnej mocy dowodowej opinii biegłych, Sąd Apelacyjny stanowczo stwierdza, że zarzut ten jest także nieuzasadniony. Należy bowiem już na wstępie podkreślić, że Sąd Okręgowy w Rzeszowie przy ponownym rozpoznaniu sprawy – wypełniając wszystkie uprzednie zalecenia tut. Sądu zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 czerwca 2011 r. sygn. akt III AUa 322/11- przeprowadził nader wyczerpujące postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawca Z. W. jest choćby częściowo niezdolny do pracy, przy uwzględnieniu wszelkich niezbędnych ku temu, a określonych w art. 12 i art. 13 ustawy emerytalno -rentowej kryteriów. Dokonana zaś przez ten Sąd ocena dowodów nie jest oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi wyżej powołany art. 233 § 1 kpc mający swe pełne zastosowanie także do oceny do najistotniejszego w tego rodzaju sprawach dowodu z opinii biegłych, na którym to dowodzie osobowym oparł się Sąd I instancji w zaskarżonym rozstrzygnięciu. Sąd Okręgowy w Rzeszowie dzieląc bowiem zgodne konkluzje opiniujących w sprawie biegłych lekarzy: okulisty, kardiologa, psychiatry i neurologa będącego jednocześnie specjalistą z zakresu medycyny pracy o braku podstaw do uznania odwołującego za osobę niezdolną do pracy, miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300, 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98- OSNC 2001/4/64). I tak zauważyć przyjdzie, że niewątpliwie biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych lekarzy uwzględniał wszystkie występujące u skarżącego schorzenia), a z kolei wydanie opinii poprzedzone zostało analizą dokumentacji medycznej wnioskodawcy – w tym co istotne dodatkowych wyników jego badań specjalistycznych - oraz przeprowadzonym z nim wywiadem i jego badaniem przedmiotowym. Biegli nadto w wyczerpujący sposób uzasadnili swoje stanowisko o zachowaniu przez odwołującego zdolności do pracy, poprzez stwierdzenie, że narząd ruchu jest w pełni wydolny, podobnie jak narząd wzroku przy zastosowaniu jedynie szkieł korekcyjnych, z kolei stopień nasilenia występujących u odwołującego zaburzeń nerwicowych nie upośledza w żaden sposób jego zdolności psychofizycznych, podobnie jak nie ma wpływu na jego zdolność do pracy występująca wada serca o niewielkim znaczeniu hemodynamicznym. Należy też podkreślić – co odnotowano już wyżej, iż biegli mieli pełną wiedzę o posiadanych przez Z. W. kwalifikacjach zawodowych jak też o charakterze wykonywanej przez niego dotychczasowej pracy, co znalazło swoje potwierdzenie w uzasadnieniach przyjętych przez nich konkluzji. Zauważyć też w tym miejscu przyjdzie, że w świetle wyników uprzedniego postępowania sądowego w sprawie o sygn. IV U 1082/09 odwołujący winien był w niniejszym postępowaniu wykazać, iż w odniesieniu do wyników tamtego postępowania dowodowego (opinii biegłych) nastąpiło istotne pogorszenie stanu jego zdrowia w stopniu skutkującym uznaniem go za niezdolnego do pracy, gdy tymczasem biegli – w tym

w szczególności biegły lekarz kardiolog który opiniował w obu tych postępowaniach – podkreślili, że żadna istotna zmiana w stanie zdrowia wnioskodawcy w odniesieniu do 2009r. nie zaszła. W końcu za uznaniem miarodajności omawianego dowodu z opinii biegłych przemawiał także fakt wyjątkowej jednomyślności oceny stanu zdrowia wnioskodawcy zarówno z postępowania administracyjnego jak i sądowego. Dość bowiem powiedzieć, że w całym tym postępowaniu wywołanym wnioskiem rentowym z dnia 18 maja 2010 r. aż dziewięciu lekarzy zgodnie uznało Z. W. za zdolnego do pracy.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów – dzieląc w zupełności zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną sprawy Sądu I instancji - na podstawie art. 385 kpc należało orzec jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego – przyznanie pełnomocnikowi skarżącego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na tym etapie postępowania

w kwocie 147,60 złotych -uzasadniał z kolei § 19 w związku z § 2 i § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348 ze zm.).